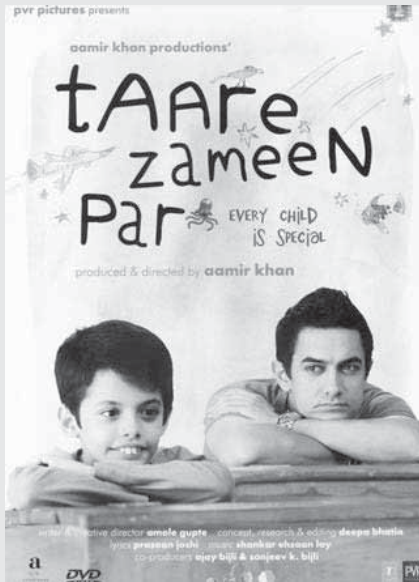

ดวงดาวเล็กๆ บนพื้นโลก Like Stars on Earth (Taare Zameen Par) Every Child is Special

Like Stars on Earth (Taare Zameen Par) ภาพยนตร์จากแดนภารตะ เรื่องราวของเด็กชายคนหนึ่งที่ไม่ใคร่ก็คิดว่าเป็นเด็กเกเร ชี้เกียด จนถูกไล่ออกจากโรงเรียน แล้ววันหนึ่งเขาก็เจอครูพิเศษที่ช่วยบอกให้ใครๆ รู้ว่า ทำไมเขาถึงเป็นอย่างนั้น ตัวเอกของเรื่อง อีซาน อวาสตี้ รับบทโดย Daeheel Safary, ราชาน ดาโมดาราณ รับบทโดย Tanay Chheda, กำกับการแสดง และรับบท ราม ขานการ์ นิคม โดย Aamir Khan

สายตาที่มัวมน้อยกับการซ่อนลูกปลาใส่ขวด ทำให้อีซานไม่ได้ยินเสียงเรียก จนพนักงานประจำรถโรงเรียนต้องเดินมาลากคอเด็กชายขึ้นรถ แต่เขาก็ยังคงสนใจแต่ขวดใส่ลูกปลา ไม่ไยดีกับสิ่งรอบตัว เมื่อลงจากรถโรงเรียน เขาก็ยกใบเกรดที่สอดทุกวิชาให้หมาเพื่อนรักไปพาดเล่นซะงั้น อ้าว...เอาไปให้พ่อแม่ดูก็โดนสิดรับ หยุดเก็บเศษโลหะเล็กๆ หย่อนลงถุงสมบัติประจำตัว แล้ววิ่งปรี๊ดขึ้นบ้าน เทลูกปลาใส่ขวดโหลใบใหญ่ หยิบขนมมากิน โดยไม่สนใจแม่ที่กำลังเตือนให้ล้างมือและเก็บข้าวของให้เรียบร้อย เหล่มองแม่นิดนึง ทำสีหน้ากวน...เป็นอย่างมาก เมื่อแม่ถามถึงใบเกรดของเขาแล้วพ่นลมใส่แก้วน้ำหวานที่ดื่มอยู่ แม่ส่ายหน้าด้วยความหน่ายและเหนื่อยใจกับลูกชายคนเล็ก

ภาพจากหนังสือให้เราเห็นถึงเด็กชายที่ไม่เอาถ่านคนหนึ่ง มีพฤติกรรมหรือการกระทำแปลกๆ บางครั้งเหมือนเด็กไม่มีมารยาท ไม่รู้กาลเทศะ ล้อเลียนผู้ใหญ่ ก้าวร้าว ไม่มีความสำนึกผิด ไม่เชื่อฟัง ไม่มีความรับผิดชอบใด ภาพที่เขาเขียนเล็กลงจาก

บอร์ดที่ติดหน้าห้องเรียนนั้น มันทำให้มั่นใจได้ว่า เด็กคนนี้ไม่ธรรมดาแน่ๆ คุยมองด้วยความเอือมระอา

"อีซาน อวาสตี้" อายุ ๘ ขวบ มีครอบครัวที่อบอุ่น พ่อขยันทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัวและให้ลูกมีการศึกษาที่ดี ส่วนแม่วุ่นวายอยู่กับการดูแลบ้านและลูกชาย ๒ คนคือ พี่โยฮาน และอีซาน ใบเกรดของพี่โยฮานได้คะแนนเต็ม

เกือบทุกวิชา เล่นกีฬาที่เก่ง เก่งไปซะทุกอย่าง เป็นความภูมิใจของพ่อแม่ ส่วนอีซานเป็นนักเรียนดีเด่นของโรงเรียนในเรื่องไม่มีความรับผิดชอบ ชี้เกียด ชี้แพ้ ใจเก่ง ๒ ปีแล้วที่เรียนซ้ำชั้นประถม ๓ แค่นี้ถึงเขา ใครๆ ก็ส่ายหน้า เพื่อนก็ไม่อยากเล่นด้วย เกมส์ง่ายๆ ของคนอื่นเป็นเกมส์ที่ยากสำหรับเขา และสุดท้ายมันก็จบลงที่ทะเลาะชกต่อยกัน แน่นอน.. อีซาน คือ สาเหตุของเรื่องทั้งปวง ไม่มีวันไหนที่อีซานจะไม่โดนครู พ่อแม่ดู และโดนเพื่อนขู่ หรือหัวเราะเยาะ "อีซาน นายละเป็นโจ๊กแน่ๆ"

อิชานรู้ว่าแม่รักและคอยปกป้องเขาไม่ให้โดนพ่อดู และคอยห้ามเมื่อพ่อเริ่มใช้ความรุนแรง สายตาของแม่จะเปี่ยมไปด้วยความเป็นห่วง แต่แม่ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไร จะบอกยังไงดีว่าเขาอ่านหนังสือไม่ได้ ทั้งตัวหนังสือมันเดินรำก้นน่าเวียนหัวไปหมด เขาเองไม่รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นในสมองของเขา ไม่มีใครรู้หรือกว่า อิชานพยายามมากแค่ไหนที่จะอ่านเขียนให้ได้เหมือนคนอื่น เขาพยายามคิด คิด.. แต่..เขาไม่รู้จะทำอย่างไร ไม่มีใครช่วยเขาได้เลย ชีวิตในแต่ละวันมันดำเนินไปราวกับอยู่ท่ามกลางสงคราม มีซีปนาวุธของครู พ่อ แม่ และเพื่อนๆ ไล่จี้ตามกัน เขาตลอดเวลา

และแล้วซีปนาวุธที่ตามจี้กันอิชานอยู่นั้น มันก็ถึงตัวเขาพร้อมกับระเบิดสนั่นหวั่นไหว มันและยิ่งกว่าใจก็เสียอีก เมื่อผู้อำนวยการโรงเรียนเชิญพ่อแม่ไปพบ เสียงผู้อำนวยการโรงเรียนที่สรุปลั่นๆ แต่ได้ใจความว่า โรงเรียนนี้ไม่สามารถสอนเขาได้อีกต่อไปมันทำให้จุกในอกเลยทีเดียว หัวใจอิชานแหลกสลายไม่มีชิ้นดี เมื่อพ่อตัดสินใจว่าจะส่งเขาไปอยู่โรงเรียนประจำ

"ไปเรียนโรงเรียนดีๆ มันคงจะทำให้แกทำตัวดีขึ้น" พ่อเชื่อมั่นอย่างนั้น.. แล้วทุกคนก็ไปส่งเขาเข้าเรียนโรงเรียนใหม่ที่ไกลกว่าเดิม เพิ่มเติมคือ ความรู้สึกปวดใจเพราะถูกทอดทิ้ง ความกลัวมันอัดอั้นจนต้องแอบร้องไห้ ภาพวาดในสมุดพลิกของเขา มันกลายเป็นความจริงแล้ว ภาพครอบครัวสี่คนพ่อแม่ลูก ทุกคนยืนจับมือกัน แต่มือของอิชานหลุดออกจากมือพี่โยฮาน แล้วเขาก็ถูกทุกคนทิ้งห่างออกไปเรื่อยๆ เขาถูกรอครอบครัวทอดทิ้งแล้วจริงๆ

ราจาน ดาโมดาราณ เด็กชายผู้มีรอยยิ้มที่เป็นมิตร มีน้ำใจและอ่อนโยน แต่ต้องไข่ม้อย่าเดินแทนขา กลายเป็นคู่หูเขา การได้มีเพื่อนสนิทเป็นคนเรียนเก่งจะทำให้เขาเรียนเก่งขึ้น ครูบอกเขาว่าชั้นบทเรียนแรกในโรงเรียนใหม่ ครูให้บอกความหมายของบทกวี "ทัศนียภาพ" กวีนั้นอยู่ริมน้ำและมองลงไปเหนือผิวน้ำเห็นเงาสะท้อน ขวนให้จินตนาการไปต่างๆ

อิชานลุกขึ้นตอบอย่างตะกุกตะกักว่า "...สิ่งที่ตาเห็น เราสัมผัสได้...และสิ่งที่ตามองไม่เห็น เราสัมผัสไม่ได้ว่ามีอยู่จริง แต่บางทีสิ่งที่ตาเห็น มันก็ไม่มีอยู่จริง แต่สิ่งที่ตามองไม่เห็น มันมีอยู่จริง.." เห็นมะ..มันลึกซึ้งมาก จนครูบอกว่าเขามัวเพื่อเจ้าราจาน มองหน้าเพื่อนด้วยความเห็นใจ แล้วปลอบใจว่า ความหมายของบทกวีที่อิชานบอกนั้น ถูกแล้วละคนอื่นแค่บอกภาพที่กวีนั้นขวางก้อนหินลงน้ำเท่านั้นเอง ครูจะพูดว่าไงก็อย่าคิดมาก เออออกมาไปแล้วกัน จะได้สบายใจ

นะ..ผู้เขียนว่า ผู้ที่ลึกซึ้งที่สุด คือ ราจาน จิตสัมผัส แม้จะมีความบกพร่องทางร่างกาย แต่จิตใจดีงาม ไม่เคยซ้ำเติมอิชานเหมือนเพื่อนๆ คนอื่นที่มีอวัยวะสมบูรณ์ครบถ้วนเลยสักครั้ง ณ โรงเรียนใหม่ แต่คำเก่าๆยังคงตามดอกย้ำ ซีแพ่ ซีเกียจ ใจเง่า ปัญญาอ่อน..มันสะท้อนไปมาอยู่ในหัวของอิชานสิ่งที่ทุกคนคาดว่าเขาจะดีขึ้น มันกลับเลวร้ายลงไปกว่าเดิม ความรู้สึกถูกทอดทิ้งทำให้เขาปลีกตัวออกห่างจากเพื่อนๆ ไม่อยากคุยกับแม่ พี่โยฮาน หรือใครๆ อีกแล้ว เขาตัดขาดจากการเรียนอย่างสิ้นเชิง เด็กชายมีสีหน้าที่เศร้าสลด นัยน์ตาอ้างว่าง ขอบตา

ดำคล้ำ เครื่องครียด หวาดกลัว วิดก วันแล้ววันเล่าที่ เขาพยายามต่อสู้กับบางอย่างที่อยู่ในหัวสมองเขา ที่ เขาเองก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไร และเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้...

แล้ววันหนึ่ง ครูราม ขานการ์ นิคม ผู้มีวิธีการสอนวิชาศิลปะที่พิเศษกว่าใครก็มาถึง แม้การวาดภาพจะเป็นสิ่งที่เด็กทุกคนรวมทั้งอีซานจะชอบ แต่เขาก็ไม่สนใจมันอีกแล้ว ทำให้ครูนิคมแปลกใจ และยิ่งสงสัยเมื่อเห็นอีซานมีท่าทางหวาดกลัวเมื่อถูกทำโทษให้นั่งคุกเข่าหน้าห้องเรียน ครูนิคมไปถามเพื่อนซี้ ราชาน จิตลัมผัส ต้องรู้ว่าเพื่อนเป็นอะไร

"อีซานอยากกลับบ้าน เขามีปัญหามาก ไม่ว่าเขาจะพยายามแค่ไหน ก็ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ สมุดของเขาก็มีแต่รอยขีด ทำไงดีล่ะครู.." คำบอกเล่าของราชาน ทำให้ครูนิคมเริ่มค้นหาสาเหตุการเรียน การบ้านของอีซาน และพบกับสิ่งที่แปลกอย่างหนึ่ง คือ การเขียนคำตอบที่ถูก...แต่ผิด เพราะตัวอักษรที่สลับกลับทิศทางกัน

ครูนิคม ตัดสินใจไปบอกพ่อแม่ของอีซาน ครูคิดว่าอีซานเป็นโรคแอลดี หรือ โรคบกพร่องทางการเรียนรู้^๑ โรคนี้เกิดจากความผิดปกติของสมอง บางครั้งจะทำให้เกิดความสับสนต่อคำสั่งที่ซับซ้อนและส่งผลกับการเคลื่อนไหว ไม่สามารถคำนวณหรือควบคุมทิศทางได้ และการที่อีซานทำตัวเอะอะไว้วาย เป็นเพราะต้องการกลบเกลื่อนความบกพร่องของตัวเอง การที่พ่อแม่ให้เขาไปอยู่โรงเรียน

ประจำ ทำให้อีซานรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งและหวาดกลัว เพราะเขาไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เหมือนเด็กคนอื่นในวัยเดียวกัน

ขอให้พ่อแม่เข้าใจด้วยว่า เด็กทุกคนมีความสามารถแตกต่างกัน และมีความฝันของตัวเอง อย่าบังคับให้เขาเป็นในแบบที่พ่อแม่ต้องการ แม้นั้นดูจะให้ความใส่ใจกับคำบอกเล่าของครูอย่างมาก ตรงข้ามกับพ่อ ที่จะโกรธเสียมากกว่า หนังสือให้เห็นว่าพ่อกับแม่แสดงออกถึงความรักในรูปแบบที่ต่างกัน แม่แสดงให้เห็นถึงรักอย่างชัดเจน อ่อนโยน อบอุ่น และสัมผัสรักได้ ส่วนรักของพ่อถูกปิดบังด้วยความขุ่นเคือง เพราะผิดหวังที่ลูกไม่ได้ตั้งใจ แข็งกระด้าง ไม่อบอุ่น ไม่มีแม้การสัมผัสโอบกอด จนทำให้ลูกคิดว่าพ่อไม่รัก.. แต่พ่อก็รักลูกไม่น้อยกว่าแม่

ในชั้นเรียน ครูนิคม เอาสมุดภาพที่อีซานวาดมาให้ อีซานมองหน้าครูด้วยความแปลกใจ เอ่อ..วันนี้จะโดนอะไรอีกหนอ... ครูนิคมหาวิธีกระชากความมั่นใจในตัวเองของอีซานกลับคืนมาอีกครั้ง โดยเล่าเรื่องของเด็กชายคนหนึ่งที่ย่านหนังสือไม่ได้ แล้ววันหนึ่ง...เด็กชายคนนี้ก็ค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพ เขา คือ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ จริงดิ..อีซาน หูผิงตาเหลือกมองครู ยังมีอีกนะ..ครูเล่าต่อ ภาพร่างของเครื่องร่อนเกิดขึ้น ๔๐๐ กว่าปีมาแล้ว ก่อนจะมีเครื่องบินเสียอีก วาดโดย ลีโอนาร์โด ดา วินชี ซึ่งเป็นคนที่เขียนหนังสือกลับข้างกัน

^๑ โรคบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง ความผิดปกติเกี่ยวกับความเข้าใจและการใช้ภาษาทำให้บกพร่องตั้งแต่ การพูด การคิด การอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์ บางครั้งเรียกว่า "เด็กเรียนยาก" หรือ Learning Difficulty เกิดความบกพร่องทางด้าน สติปัญญา อารมณ์ สังคม เด็กกลุ่มนี้จะมี IQ ปกติ หรืออาจมากกว่าปกติ มีสภาพร่างกายปกติแต่ไม่สามารถเรียนหนังสือได้เพราะนำข้อมูลไปใช้ได้ลำบาก เราจึงเรียกเด็กกลุ่มนี้ว่า เด็ก Learning Disabilities หรือเด็ก LD

แล้วใครล่ะที่คิดค้นกระแสไฟฟ้า อีชานตอบเสียงดัง "โทมัส แอลวา เอดิสัน" มันเป็นครั้งแรกที่อีชานยิ้มหน้าบานอย่างภาคภูมิใจเพราะได้รับคำชมจากครูว่าเก่งมาก แล้วพวกเธอรู้อีชานร้องเพลงดูมาจากเล ตอนเป็นเด็กก็อ่านหนังสือไม่ออก แต่ตอนนี้เพลงของเขาโด่งดังทั่วโลกแล้ว อ้อ..ยังมีศิลปินนักวาดภาพ นักร้อง นักเขียน ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกอีกหลายคนทีในวัยเด็กนั้นอ่านหนังสือไม่ออก

มุกนี้ของครูนิคมได้ผลอย่างมาก หลังจากได้ฟังเรื่องเล่า อีชานมีสีหน้าที่ยิ้มแย้มมากขึ้น ครูนิคมบอกว่า ขอให้ทุกคนรู้ว่า มีผู้ที่กล้าเลิคออยู่รอบตัวเรา ผู้ที่จะเปลี่ยนแปลงโลกนี้ด้วยความคิดที่แปลกประหลาด นอกกรอบ แม้จะถูกเยาะเย้ย เขาก็ยังบากบั่นทำในสิ่งที่เชื่อจนโลกต้องจารึกชื่อเขาไว้ แล้วครูนิคมยังบอกความลับของครูให้อีชานรู้เพียงคนเดียว "รู้ไหมยังมีอีกคนที่ครูไม่ได้เล่า เขาไม่มีชื่อเสียงโด่งดัง แต่เขาเจอปัญหาเดียวกัน ตอนเป็นเด็กครูเองก็อ่านหนังสือไม่ได้ พ่อแม่ไม่เคยเข้าใจครู คิดว่าครูเกเร และล้มเหลวในชีวิต แต่วันนี้ครูยืนอยู่ตรงหน้าเธอ..."

ครูคนอื่นหัวเราะเยาะเมื่อครูนิคมบอกว่า เขาจะสอนอีชานให้ได้ เพราะเขามั่นใจว่าอีชานมีความสามารถพิเศษ มีความคิดสร้างสรรค์ โดยเห็นได้จากภาพวาดและสิ่งประดิษฐ์ของเขา ครูนิคมจึงเริ่มสอนพิเศษให้กับอีชาน และจัดงานประกวดวาดภาพกิจกรรมทุกอย่างจัดขึ้นเพื่อพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นความสามารถพิเศษของอีชาน ก่อนที่เด็กชายจะถูกไล่ออกจากโรงเรียนอีกครั้ง

เมื่อถึงวันแข่งขันวาดภาพ อีชานตื่นนอนตั้งแต่เข้ามืด แต่งตัวหิวมอย่างหล่อ ไม่มีใครรู้ว่าเขาคิดอะไร หรือเขาไปไหน จนสาย เมื่อทุกคนทั้งโรงเรียนมัวจดจ่ออยู่กับกรวาดภาพ เขาจึงปรากฏตัวขึ้นและมองหามุมวาดรูปของตัวเอง แน่นนอน..เมื่อประกาศผลการประกวด ภาพวาดของอีชานได้ที่ ๑ เขาวาดภาพคนนั่งอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ และอันดับ ๒ ได้แก่

ภาพวาดของครูนิคม ซึ่งวาดรูปใบหน้าของอีชาน อีชานซาบซึ้งดีใจมากจนร้องไห้และวิ่งไปกอดครูนิคม โลกนี้สดใสน่าอยู่ยิ่งขึ้นสำหรับอีชาน เมื่อทุกคนเข้าใจและรู้ถึงสาเหตุว่า ทำไมเขาถึงไม่สามารถเขียนหรืออ่านได้ พ่อแม่ของเขาถึงกับร้องไห้และขอบคุณครูนิคมที่ทุ่มเทสอนอีชาน จนสามารถอ่านหนังสือได้ หากไม่ได้เจอครูนิคม คงไม่มีใครได้รู้ถึงปัญหาที่แท้จริงของเขา ความอบอุ่นในครอบครัวกลับมาอีกครั้ง พร้อมกับความสุขใจของทุกคนที่มีมากขึ้น

ในชีวิตจริงก็คงเหมือนกับในหนังเรื่องนี้ ทุกคนอยากเป็นคนพิเศษ แต่ไม่มีใครอยากเป็นเด็กพิเศษ กระนั้นเด็กพิเศษก็ต้องการเป็นคนพิเศษ บางครั้งความรักเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้มีความสุข แต่การยอมรับในตัวคนที่แตกต่างกันต่างหากที่ทำให้เราเข้าใจกัน และทำให้เรามีความสุขมากขึ้น

มีคนบอกว่า..เชื่อเถอะ คนทุกคนในโลกนี้ล้วนมีความพิเศษในตัวเอง อยู่ที่ว่าเขาจะค้นหาความพิเศษในตัวเองเจอไหม บางทีอาจโชคดีเจอคนเช่นครูนิคมมาช่วยเรา แต่หากชีวิตจริงเราไม่มีครูนิคมละ คนในครอบครัวนี้แหละที่จะต้องช่วยกันดูแลประคับประคอง ให้ความแตกต่างกลายเป็นสิ่งพิเศษสวยงาม

